



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3530/2019
27.05.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Александар Ковач адвокат из ..., против туженог „ББ“ ДОО за међународни и унутрашњи транспорт, шпедицију и трговину из ..., чији је пуномоћник Бојан Ристић адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 53/19 од 20.06.2019. године, у седници већа одржаној дана 27.05.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 53/19 од 20.06.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 53/19 од 20.06.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 803/18 од 23.10.2018. године, обавезан је тужени да на име неисплаћене накнаде трошкова за време проведено на службеном путу у иностранству, за период од 01.12.2012. године до 07.05.2014. године исплати тужиоцу износ од 216.768,25 динара са законском затезном каматом од 31.01.2018. године до исплате, као и да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 138.000,00 динара са затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате, док је у делу којим је тужилац тражио да се тужени обавезе на исплату накнаде трошкова за време проведено на службеном путу у иностранству за период од 01.05.2012. године до 07.05.2014. године у износу од 11.918,73 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате и затезну камату на девизна потраживања у висини стопе коју примењује Централна европска банка на износ од 11.918,73 евра од дана подношења тужбе до исплате, те у делу захтева којим је тражио да се обавезе тужени да му исплати накнаду трошкова за време проведено на службеном путу у иностранству за период од 01.05.2012. године до 01.12.2012. године и захтев за исплату законске затезне камате на досуђени износ главнице накнаде трошкова за време проведено на службеном путу у иностранству од доспелости сваког појединачног износа до дана вештачења - 31.01.2018. године тужбени захтев одбијен.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 53/19 од 20.06.2019. године, ставом првим изреке, делимично је преиначено решење садржано у пресуди Основног суда у Новом Саду П1 803/18 од 23.10.2018. године тако што је одбијен тужбени захтев за накнаду трошкова поступка преко износа од 132.000,00 динара са припадајућом каматом, док су ставом другим изреке одбијене жалбе странака и означена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је, на основу члана 404. ЗПП, благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Ревизија предвиђена наведеном одредбом (посебна ревизија) може се изјавити само због погрешне примене материјалног права. Зато су за оцену дозвољености ове ревизије ирелевантни наводи туженог о битној повреди одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, учињеној у поступку пред другостепеним судом.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП, посебна ревизија може се дозволити ако постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначи судска пракса и да ново тумачење права. Оцену дозвољености посебне ревизије даје Врховни касациони суд, у складу са ставом 2. ове одредбе.

У овом спору, по оцени Врховног касационог суда, нема правних питања од општих интереса или у интересу равноправности грађана. Правноснажна пресуда којом је делимично усвојен тужбени захтев не одступа од одлука ревизијског суда у истим или битно истоветним чињеничноправним споровима (пресуда Рев2 1069/2015 и Гзп 35/2015 од 23.12.2015. године; пресуда Рев2 3264/2019 од 24.06.2020. године), и тумачења члана 118. став 1. тачка 3. Закона о раду, у тексту важећем у спорном периоду за који тужилац потражује накнаду трошкова за време проведено на службеном путу у иностранству, по којем је Уредба о накнади трошкова и отпремнини државних службеника и намештеника („Службени гласник Републике Србије“, број 86/07 и 93/07) посебан пропис на који означена одредба упућује у погледу минималног износа накнаде ових трошкова.

Следствено изложеном, по оцени Врховног касационог суда, у конкретном случају нема разлога да би се дозволило одлучивање о посебној ревизији туженог, изјављеној против другостепене пресуде којом је правноснажно одлучено о обавези ревидента да тужиоцу исплати разлику између плаћене накнаде трошкова за службени пут у иностранство и припадајуће накнаде по означеној Уредби.

Из тих разлога, одлучено је као у првом ставу изреке.

О дозвољености ревизије у споровима о новчаним потраживањима из радног односа одлучује се применом члана 403. став 3. ЗПП, којим је прописана вредност предмета спора меродавна за дозвољеност ревизије у имовинскоправним споровима.

Према тој одредби, ревизија је дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Вредност предмета овог спора у побијаном делу (члан 28. став 1. ЗПП) у износу од 216.768,25 динара очигледно не

прелази означену динарску противвредност, због чега ревизија туженог није дозвољена.

С тога је, на основу члана 410. став 2. тачка 5. и члана 413. ЗПП, одлучено као у другом ставу изреке.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић